

בש"פ 2505/19 - יואב זכריה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2505/19

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: יואב זכריה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 7.4.2019 בעמ"י 13853-04-19 שניתנה על-ידי כבוד שופט ר' יעקובי

בשם המבקש: עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 7.4.2019 (עמ"י 13853-04-19, השופט ר' יעקובי). בית המשפט המחוזי דחה ערר שהגיש המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים מיום 5.4.2019 להורות על הארכת מעצרו לצרכי חקירה (מ"י 13225-04-19, השופט א' דהאן).

2. המבקש, שהוא בן 48 ונעדר עבר פלילי קודם, נעצר ביום 4.4.2019 בחשד שעבר עבירות של החזקת סם מסוכן מסוג קוקאין שלא לצריכה עצמית, קשירת קשר לביצוע פשע ושיבוש מהלכי משפט. בדיון שהתקיים ביום 5.4.2019 עיין בית משפט השלום בחומרי החקירה ובפעולות החקירה הדרושות, ומצא כי מתקיימות עילות מעצר בעניינו של המבקש – הן בשל צרכי חקירה, והן מטעמים של מסוכנות ושל חשש משיבוש הליכים. בית משפט השלום הוסיף כי אפילו היו שתי העילות האחרונות ניתנות לאיון, אין מקום לבחינת חלופה בשלב זה בשל הצורך להשלים פעולות חקירה. לפיכך, הורה בית משפט השלום על הארכת מעצרו של המבקש בחמישה ימים, עד ליום 9.4.2019 בשעה 12:00, והדגיש כי יש לצפות לכך שהחקירה תמוצה עד למועד האמור.

3. המבקש הגיש ערר על החלטה זו, ובו טען כי בית משפט השלום הורה על הארכת מעצרו תוך התבססות על עמוד 1

עילת מעצר שהמדינה כלל לא הפנתה אליה ומשום כך יש לשחררו. באופן יותר ספציפי, נטען כי מעצרו הוארך בנימוק שישנם הליכי חקירה שלא ניתן לקיימם אלא כשהחשוד נתון במעצר, בעוד המדינה הצביעה על עילות אחרות.

4. בית המשפט המחוזי דחה את עררו של המבקש. בעשותו כן ציין בית המשפט המחוזי שאמנם אין לבסס הארכת מעצר על עילה שלא נטענה, אך קבע כי קיימת בעניינו של המבקש עילת מסוכנות שלא נשללה על-ידי בית משפט השלום, וכי די בכך על מנת להצדיק את המשך מעצרו בשלב זה. בית המשפט המחוזי ציין גם כן כי מצופה שהיחידה החוקרת תשלם את חקירתה בפרק הזמן שנותר, והוסיף כי יידרשו טעמים כבדי משקל על מנת להצדיק הארכת מעצר נוספת לצורכי חקירה.

5. בקשת רשות הערר דנן נסבה על החלטתו של בית המשפט המחוזי. המבקש טוען, בתמצית, כי ההחלטה להאריך את מעצרו בשל מסוכנות היא שגויה, נוכח העובדה שבית משפט השלום היה נכון לבחון חלופה שתאיין אותה. המבקש סבור כי בקשתו חורגת מעניינו הפרטני, מאחר שמדובר בשתי החלטות "הסותרות זו את זו" וכן משום שעל-פי הנטען, החלטתו של בית המשפט המחוזי נעדרת הנמקה מספקת.

6. לאחר ששקלתי את הדברים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף מבלי להידרש לתגובה מטעם המדינה, שכן היא אינה עומדת באמות המידה המצמצמות החלות בבקשה מסוג זה (ראו: פ"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011); בש"פ 3772/17 כהן נ' מדינת ישראל פסקה 4 (8.5.2017)). לא התרשמתי כי הבקשה מעלה שאלה משפטיות בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או כי מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות להיעתר לה. בשלב זה, נותר אפוא לצפות כי היחידה החוקרת אכן תשלם את חקירתה בפרק הזמן שנותר. למותר לציין כי טענותיו של המבקש בכל הנוגע לאפשרות לשחררו לחלופה שמורות ככל שתוגש בקשה להאריך את מעצרו.

7. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' בניסן התשע"ט (8.4.2019).

ש ו פ ט ת